

han sagde, at der var ganske eiendommelige Forhold til Stede ved Skjelskør. Nu vil jeg dog for det Første ganske i Almindelighed spørge: Blev Slagelse—Næstved Banen da ikke forandret til noget ganske Andet, end den var efter Regjeringens oprindelige Forslag? Det vil dog vel ikke godt kunne benægtes, og hvad var Grunden? Var der nogen anden Grund end de lokale Ønster? Thi det kan sandelig ikke have været andre Stats- og Landsdeles Ønster at faae en længere Vej at kjøre, end der var nødvendigt. Denne Forandring er sket, og hvorfor er den sket? Var det ikke af Hensyn til de lokale Ønster? Og hvem var saa de lokale Ønsters ihærdige Talsmand her i Thinget? Var det ikke den ærede Ordfører, den samme Ordfører, som ikke nu vil have taget Hensyn til de lokale Ønster overfor denne Jernbane? Jeg tror ikke let, han vil komme fra det. Jeg vil nu dog, saa vidt muligt, lade hans Forklaring gjælde om dette eiendommelige Forhold overfor Skjelskør, men saa sagde han udtrykkeligt: Jeg vilde have indtaget ganske det samme Standpunkt overfor Viborg, hvis den var bleven stadet, og jeg har gjort det, thi da der var Tale om en Forlængelse af Banen til Aalestrup, modsatte jeg mig det netop af dette Hensyn. Men der glemmer den ærede Ordfører, hvorledes han stillede sig, da der var Tale om en Forlængelse af den anden Bane til Dalmojekro, der netop vilde stade Skjelskør paa samme Maade, som det ved det her foreliggende Forslag vilde ske med Viborg, om Banen bliver forlænget til Aalestrup. Da modsatte den ærede Ordfører sig ikke Forlængelsen til Dalmojekro, han var tværtimod Talsmand derfor, og da den saa var forlænget dertil, var han meget ivrig Talsmand for Stikbanen til Skjelskør. Jeg beklager derfor i høi Grad, at man indtager en forskjellig Stilling — og det gjælder ikke alene den ærede Ordfører efter det Indtryk, jeg har faaet af hele Diskussionen — overfor de lokale Ønster i den sjællandske Kreds og i den jydske Kreds, hvorefter det i Dag gjælder. Dette Indtryk er i Dag blevet saa meget stærkere, navnlig efter den ærede Indenrigsministers Udtalelse, at jeg ikke tør vente, at mine Vædringsforslag ville blive vedtagne. Da jeg har stillet dem i den Hensigt at gavne Sagen og antager, at

denne Sag maatte paa et senere Standpunkt komme tilbage til os, og at da et lignende Forslag som det, jeg har tilladt mig at stille, maatte vil være fremkommet fra et mægtigere Sted, saa vil jeg ikke, at dette Thing skal være bundet ved en Afstemning i Dag, og jeg skal derfor tillade mig at tage de af mig i Betænkningen under Nr. 2, 3 og 9 stillede Forslag tilbage.

Formanden: Vædringsforslagene under Nr. 2, 3 og 9 ere saaledes tagne tilbage. Efter Forretningsordenen spørger jeg, om Noget optager dem. (Ophold.) Da dette ikke er Tilfældet, ere disse Vædringsforslag saaledes bortfaldne.

Indenrigsministeren (Singer Slev): Der er jo ikke Anledning for mig til at komme videre ind paa de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem nu, da de jo væsentlig knyttede sig til de nu tilbage-tagne Vædringsforslag, men jeg kan dog ikke afholde mig fra at gjøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at ganske vist blev der taget lokale Hensyn ved Slagelse—Næstved Banen, men jeg maa dog hævde, at hvad jeg væsentlig lagde Vægten paa, var, at Banens hele Retningslinje ikke blev røstet, og blev den end noget forlagt, vil den dog være i Stand til at gjøre Fyldest som gennemgaaende Bane. Det, vi gjør her, er jo noget ganske Andet. At der forøvrigt bliver taget lokale Hensyn under Behandlingen af Jernbanelove, er jo sikkert nok, og havde jeg ikke vidst det før, har jeg faaet en levende Følelse deraf ved at forhandle Jernbanelove med det høie Thing. Der er saa Meget fremme af lokale Hensyn, som man blot kan ønske. Det er ikke saa let for en Minister at have med Jernbanelove at gjøre. Siger man Noget, kan man være rolig for, at det bliver sagt, at det er galt, og indtager man en Stilling, dables det stærkt fra forskjellige Sider; indtager man slet ingen Stilling, er det selvfølgelig det Allergæreste, saa forlanger alle Mennesker, at man skal orientere dem om, hvad der er det Rette. Det er aabenbart ikke let for en Minister at gjøre Fyldest i den Henseende. Jeg har en Bemærkning at gjøre til den ærede Ordfører, og